

Punt de mira

Asís-Granollers

Pere Valls i Duran

Fa temps que vaig visitar Itàlia i entre altres llocs, pobles i ciutats vaig estar a Asís, lloc molt pintoresc i bonic, però el que sobresortia més és l'imponent doble església de Sant Francesc d'Asís; els treballs per l'edificació de la basílica van començar l'any 1228, és a dir als dos anys de la mort de Sant Francesc al qual li deien el pobret. Aquesta església la van aixecar en l'extremitat de la muntanya anomenada Subasio, o també dita Asio pels troians, Asisium pels romans, i Ascensi a l'edat mitjana.

Sant Francesc va néixer l'any 1181-82, els seus pares eren Pietro di Bernardone i Donya Pica; la mare va ser la que va influir més en el jove Francesc, sent enemic del groller, bona persona, senzilla i generosa amb els desvalguts i pobres al llarg de la seva vida s'hi va dedicar de cap a peus.

El capellà franciscà que ens van assignar per fer la visita a l'església, ens deia que l'església i convent d'Asís es va fer per desig del papa Gregori IX i de Fra Elias. Nosaltres érem un grup de catalans i espanyols que, molt aplicats, escoltàvem i seguïem al franciscà que ens ensenyava tots els vells racons de la basílica en la qual l'any 1980 es van celebrar els 750 anys del trasllat del Sant al sepulcre de la basílica 1230-1980. Vam poder veure pintures d'en Giotto, la Trobada de Sant Francesc amb el Sultà, Sermó als Ocells, la Vocació de Sant Francesc, l'Enderroc de Sant Joan de Letrán i l'Expulsió dels dimonis d'Arezo. En una altra banda de la sala vam poder veure la Crucifixió de Cimabue, la Verge entre els àngels i Sant Francesc. També hi havia quatre "frescos" de la volta del transepte també d'en Cimabue, la cripta amb la tomba on es guarden les despulles del Sant. Anomenar tot el que vaig veure se'm fa molt difícil en aquest petit espai.

Mentre el capellà Fra Francisco ens anava ensenyant l'església, jo el vaig reconèixer, ja que quan era més jove, ell va estudiar al convent dels Frares Franciscans de Granollers de la Plaça de la Muntanya. Era el pare Adolfo, fill de Santander, encara que jo llavors li deia padre Travieso.

Quan vaig conèixer al pare Adolfo ja havien passat uns anys de la nostra guerra, i era un temps que es passava molta fam; així li vaig recordar al pare Travieso, i ell entre sorprès i content se'm va emportar al seu despatx i em va parlar de Granollers, del carrer de Corró, del remolc que portava el menjar al convent del qual jo li estirava el menjar. També vam cantar un tros dels Goigs dels Sants Metges Cosme i Damià. Va sortir a la conversa el pare Lorenzo Castro el qual va ser un pare de debò pel convent, ja que sempre deia que els escolanets eren els seus fillets, i em va recordar que el pare Castro era de Pozo de Urama (Palència); avui dia viu prop de Sevilla, a la barriada Alcosa essent molt estimat allà.

Correu Obert

En aquesta secció es publicaran les cartes que adreïn els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

L'Escletxa

Una hora de vida

Lourdes Cubells

A partir de la matinada del 25 de març ens tornen a manllevar una hora de vida, que ens queden a deure durant sis mesos.

Perquè el dia que avancem el rellotge 60 minuts, no és un dia normal de 24 hores sinó que queda reduït a 23; ens n'han pres una. Aquella hora no existeix. No té ni la durada d'un segon. No la vivim. No som feliços ni desgraciats. No som res ni ningú. Senzillament no som. I mig any és molt de temps per poder recuperar allò que ens han pres.

Els qui morin entre l'últim diumenge de març i l'últim de setembre ja no seran a temps de recuperar-la. Tenen tot el dret quan se'ls presenti la parca, de fer-la esperar durant una hora.

Però renoi, quan pel setembre ens tornen la nostra hora tenim l'agradable sensació que vivim dues vegades el recorregut complet del rellotge i que la podem tornar a viure diferent, amb l'oportunitat d'esmenar allò que no ens ha sortit prou rodó. I fem mil projectes per assaborir aquesta hora, que sembla un gran regal perquè ja hem oblidat que era nostra. Atès que aquesta anomalia s'esdevé sempre a la nit, acabem rebutjant tots els projectes i estem contents de poder dormir una mica més, oblidant també que pel març vam dormir una mica menys.

Corria la brama que aquest any no s'avançaria l'hora. Però es veu que l'acord amb d'altres països és permanent o bé s'ha renovat. Amb aquest sistema s'estalvia molta energia i pràcticament tota Europa el posa en pràctica. Avui que maldem per aconseguir una comunitat de països sense fronteres físiques no seria pràctic que en tinguéssim d'horàries.

Tots els països europeus que ens trobem en el meridià zero tenim el mateix horari. Per què el Regne Unit n'és l'excepció? Tot i que ara també avança una hora, a l'hivern va amb l'hora solar. És per fidelitat al meridià de Greenwich?

He sentit dir que als ramaders el canvi d'horari els porta un gran trasbals. Deu ser perquè al bestiar no se li pot fer entendre els beneficis que en treiem els humans. No sé si les vaques s'avenen a que de cop i volta les munyin una hora més tard i al setembre una hora més aviat o bé és el munyidor que s'emmotlla al costum de les vaques. M'agradaria saber-ho.

Haurem d'esperar el setembre per quedar en pau la resta de l'any. És tan important una hora de la nostra vida! Se'n poden fer tantes de coses! Fins i tot per a un desvaigat una hora de vida és un tresor. Quin preu tindria, si es pogués taxar?

Què s'ha fet de l'Esport Club?

Això és una pregunta que es fa l'aficionat granollerí envers l'Esport Club Granollers que des de fa uns tres o quatre anys no aixeca el cap ni amb uns ternals.

Qui no recorda aquells anys d'eufòria del Granollers? Qui s'ha oblidat dels germans Taulats o dels germans Barnils, d'en Vega, Castillo, Rodri, Ochoa, García, etc., etc.? Llavors es disfrutava anant al football, i en carvi ara un, en més d'una vegada, si tot de fàstic. Qui en té la culpa de tot això?

Uns per fer el tonto, varen buscar els tres peus al gat, i els altres que ara hi són no en donen una a dretes, en total el qui ho paga,

és el soci i els afeccionats que cada vegada i van més fastiguejats, i en surten no menys decebuts.

Ja se sap, que des de fa uns quants anys, la pedrera de Can Barça surt la meitat de la nostra ciutat, però el mal de tot això, és que a carvi no ens en deixen cap per acabar una miqueta bé la temporada, ja que ens en treuen, almenys que tinguin una mica de consideració i donin un cop de mà a l'Esport Club.

Fixem-nos amb el Palamós, no fa gaire encara estava en la categoria regional, i ara està a segona divisió, i la meitat dels jugadors que té, eren de Can Barça,

recordem al porter López d'entre altres.

Per què l'actual junta directiva, no fa res al respecte? Per què no miren d'aixecar un altre cop l'Esport Club? Si no miren d'arreglar-ho aviat, encara que sigui amb l'ajut de tots i de buscar més suports, acabarem jugant amb els de Vilanova del Vallès o bé amb el Cardedeu, amb tots els respectes per aquests clubs.

Senyor president i Cia., assequin-se d'una vegada a la taula de juntes, i amb tota la seva junta posin sobre la taula el que s'hagi de posar amb energia i decisió.

Un afeccionat molt decebut

L'aventura de Mijail Gorbtxov

Encara entenent que en passat més o menys recent d'aquests darrers trenta-cinc anys, a l'URSS s'han creat massa vicis aliens al Socialisme Científic, que personalitats qualificades del règim han abusat massa des del poder, que s'ha tergiversat la dictadura del proletariat per dictadura personal, no és menys cert que Mijail Gorbtxov, abundant en l'excessiva demagògia, donant una de calç i una altra de sorra, lluny de repudiar el cult a la personalitat, no ha fet més que atiborrar-se d'amplis poders i d'un populisme en excés promogut per la seva persona.

Sí, com he assenyalat anteriorment, les coses a l'URSS no podien continuar així. Si per contra hagués començat la perestroika per fer neteja a fons dins del PCUS, per eliminar elements poltrons i vividors, i per escombrar tendències no comunistes aniuades a la pròpia seu del partit que

res no volen saber del Marxisme-Leninisme, a continuació, allò sà i honrat de la pròpia base del PCUS hagués començat a treballar desinteressadament amb sensatesa i sentit comú en l'aplicació pràctica, les reformes es podrien alentar des de la base del PCUS, primer des de la rectificació i després des de la pròpia reforma, però fent volar coloms des d'una élite burocratitzada, on els aplaudiments provenen d'Occident, dels falcons de la burgesia, mentre l'economia falla i unes Repúbliques s'aixequen a trets de canó contra altres dins de la mateixa unió. Tot això i més és una prova evident d'una aventura incerta i galopant de la situació promoguda des de dalt pel propi Gorbtxov, on li desitjo sort, encara que és possible que la sort ja estigui donada.

En el penúltim i últim ple del Comitè Central del PCUS, lluny d'aprovar o desaprovar alguna

cosa, el que sí ha passat és que cada tendència ideològica organitzada s'ha preparat millor per afrontar el proper Congrés on, si arriba Gorbtxov com a Secretari General, ja haurà estat un èxit per la seva part. El camí està abonat d'obstacles, i els resultats són imprecisos i imprevisibles per la mal iniciada perestroika que tots diuen defensar però que tots estan en contra en la pràctica, fins el punt de confondre els seus objectius i, els més radicals, volent portar-la cap al capitalisme. Prova evident és que l'imperialisme està molt somrient amb la perestroika, cosa que no succeïa amb Yuri Andropov, ni amb la Cuba de Fidel Castro, per posar algun exemple pràctic.

Francisco Gargallo Lizandra
Responsable d'Organització
del PCOC
(Partit Comunista Obrer de Catalunya)
del Vallès Oriental.

EL REFRANYER

Busca sort i posa't a jeure

Aquest refrany data de molt més enllà de mitjans del segle passat. I no és dels més antics. Això no obstant, al cap de més de cent-cinquanta anys, té una vigència que esborrona. Com és habitual en la majoria de refranys, aquest és també dels que tenen una durada de la llarga. Això de saber fer una fotassa qualsevol, però que qualli a tota amplada, al marge de tota mena d'ortodòxia i sense que s'hi hagi guat massa la samarreta i que, per afegit, nom pugui anar tirant de la dieta anys i més anys, sense donar ni un cop ni intentar de fer altra cosa millor, ho veiem a cada cantonada. A les acaballes del segle que vivim, fer quatre poltrons de pessim gust, repelents i fins i tot nocives per al bon nom de la cultura popular, per fer riar vides de les llargues i ajudar a viure amb una fatxenda de ca fàbrica, amb l'esquena dreta, però alçada. Això ho trobarem a palades. Aquest refrany que ens recomana de fer sort, ve a justificar la manera d'omplir el macuto de pilotes dels bons i refusar tota mena de maldades. De saviesa de la bona, res de res. Això és una utopia com una casa de pagès amb païer i tot. Poca valdessa pot tenir la sort en aquesta època nostra de tant "revelacions", tant "plataformes" i aquestes coses de paraules de "dileg", d'acords "consonants" i d'altres galimatres d'una curulesa més que impressionant, sense deixar a banda aquests "tant, com tant per com" intrínsecs, sense oblidar-nos el tros de llargues de ceba que abans costaven trenta pessetes, ara valen de pagar cinc-centes. Ara el que priva, és la bona fe i poder anar fent la vida. Aquest és el refrany d'ahir amb una relaca d'avui que té la mateixa força que les coses a

DINAR

